

Η ισχύς της γεωπολιτικής μας στρατηγικής



Του **Κώστα
Ν. Κωνσταντίνου***

Παρακολουθώ με μεγάλη ανησυχία τα πάρε δώσε της Ευρωπαϊκής Ένωσης με την Τουρκία για το θέμα των προσφύγων και μεταναστών. Κατ' αρχήν, είναι παρήγορο ότι τα βρήκανε. Τι βρήκανε, ο χρόνος θα δείξει. Νομίζω όμως ότι αυτή η στρογγυλεμένη συμφωνία αντί να φέρνει λύσεις απευθύνεται περισσότερο στα αυτιά των ψηφοφόρων κάθε χώρας, καλλιεργώντας ασαφείς προσδοκίες.

Σίγουρα δεν θα πρωτοτυπήσω, εάν πω ότι η σημερινή Τουρκία και πρώην Οθωμανική Αυτοκρατορία – με ό,τι έχει απομείνει απ' αυτήν στον εγκέφαλο του υπερφίαλου μεγαλομανή Ερντογάν και στη διπλωματική ικανότητα του πονηρού Νταβούτογλου – παίζει το γεωπολιτικό της παιχνίδι ως προς τη Δύση από θέση ισχύος. Με δεδομένη την αργά ή γρήγορα δημιουργία κουρδικού κράτους (όποια έκταση και σύνορα και αν έχει) μπορεί οι γείτονες να αποτυγχάνουν στην Ανατολή αλλά πολύ φοβάμαι ότι θα ζητήσουν να αναπληρώσουν τις απώλειες με ανταλλάγματα στη Δύση. Στην πλάτη μας δηλαδή. Με προκλήσεις και στρατιωτικά υπονοούμενα. Σταθερά και με συνέπεια χρωματίζουν γκριζο το Αιγαίο. Στη δυτική Θράκη δουλεύουν καλά, αφού η βλακεία μας τους έδωσε το δικαίωμα να θεωρούν όλους τους Μουσουλμάνους συμπολίτες μας ως Τούρκους. Στα βόρεια σύνορά μας συντονίζουν απροκάλυπτα το μέτωπο Βουλγαρίας, Σκοπίων και Αλβανίας.

Διερωτώμαι λοιπόν πού θα ήταν σήμερα ο Τούρκος, εάν δεν υπήρχε στην ανατολική Μεσόγειο αυτή η μικρή, μισή και ξεχασμένη χώρα που λέγεται Κύπρος για να τον συγκρατεί εκεί. Να υπερασπίζεται, με τον τρόπο της, τα συμφέροντα του Ελληνισμού. Επειδή πίσω από την Κύπρο και τις ενστάσεις της ως προς το άνοιγμα των κεφαλαίων για την ενταξιακή πορεία της Τουρκίας κρύβονται πολλές ευρωπαϊκές διακρατικές μπίζνες.

Για όλα αυτά φαίνεται να μην πολυνοιάζεται η σημερινή κυβέρνηση. Μα ούτε και η προηγούμενη τα είχε σε προτεραιότητα. Για τη μικροελλαδική πολιτική αντίληψη όλα τα εξωτερικά μας προβλήματα είναι τελεσίδικα λυμένα με συνθήκες. Το μόνο που οι άλλοι δεν το συμμερίζονται πάντα. Ιδίως όταν η ισχύς της γεωπολιτικής μας στρατηγικής φτάνει μόνο μέχρι του να ζητάμε εκλιπαρώντας την «εφαρμογή του διεθνούς δικαίου». Αμ δε! Η πατρίδα έχει άλλα προβλήματα. Η αμφιλεγόμενη και συγκεχυμένη κυβερνώσα αντίληψη περί έθνους και κράτους, περί κοινωνίας, περί συνόρων και λοιπών δύσκολων εννοιών – μαζί με τις φούσκες των ιστορικών συσχετίσεων – ερμηνεύει εύκολα, αν όχι απροκάλυπτα, το γιατί «τρεις λαλούν και δυο χορεύουν».

*** Ο Κώστας Ν. Κωνσταντίνου
είναι φιλόλογος
στο 3ο Γενικό Λύκειο Ηρακλείου**